

Encyklopedia Solidarności

<https://encysol.pl/es/encyklopedia/hasla-rzeczowe/44259,Strajk-w-Miejskim-Przedsiębiorstwie-Komunikacyjnym-w-Lodzi.html>
19.05.2024, 09:32

Strajk w Miejskim Przedsiębiorstwie Komunikacyjnym w Łodzi

Hasło wydrukowane w **Tom V**

Strajk w Miejskim Przedsiębiorstwie Komunikacyjnym w Łodzi, trwał 26–31 VIII 1980. 4 VIII rozpoczęły się w Łodzi pierwsze protesty o charakterze ekonomicznym – fala strajków solidarnościowych dotarła do miasta 26 VIII. 25 VIII przerwano pracę w Zakładzie Transportu i Sprzętu MPK z żądaniem spełnienia postulatów płacowych przekazanych 22 VIII. Obietnica przyznania podwyżki w wysokości 500 zł okazała się niewystarczająca. 26 VIII do zajezdni autobusowej przy ul. Kraszewskiego przybyła większość motorniczych tramwajów i kierowców autobusów, którzy bez powodzenia podjęli rozmowy z dyrekcją MPK i prezydentem miasta Józefem Niewiadomskim. Wybrano 14-osobowy komitet strajkowy z Andrzejem Słowikiem (kierowca autobusu w zajezdni przy ul. Limanowskiego) na czele. Komitet ogłosił listę 61 postulatów, solidaryzując się z protestującymi robotnikami Wybrzeża. Wśród nich znalazły się żądania m.in.: zwiększenia liczby wolnych niedziel dla kierowców i motorniczych, poprawy funkcjonowania zakładowej służby zdrowia i warunków pracy, określenia zakresu obowiązków służbowych wszystkich pracowników, sprawiedliwego rozdziału premii i nagród.

Znaczenie protestu wiązało się z jego zasięgiem (objął zdecydowaną większość pracowników) i faktem wywołania paraliżu komunikacyjnego w mieście. Strajkujący w poszczególnych zajezdniach skutecznie zapobiegali próbom podjęcia pracy (np. 28 VIII w zajezdni przy ul. Limanowskiego), gdy część protestujących uznała za sukces wywalczenie podwyżek płac, nie doceniając solidarnościowego znaczenia protestu. 28 VIII z zajezdni przy ul. Kraszewskiego straż odpowiedzialna za bezpieczeństwo strajku usunęła ekipę telewizyjną, która usiłowała nagrać

wypowiedzi osób opowiadających się za powrotem do pracy. O determinacji strajkujących świadczył fakt, że nie wyrazili zgody na wystanie autobusów po odbiór z kolonii dzieci pracowników MPK.

W zajezdniach protestujący zabezpieczyli we własnym zakresie obiekty przed ew. dewastacją i wtargnięciem osób z zewnątrz w wyniku zorganizowanych prowokacji. W kolejnych dniach zaostrozono dyscyplinę, m.in. poprzez ograniczenie (zwłaszcza przy ul. Kraszewskiego) swobodnego opuszczania terenu zajezdni. Straż powołana przez komitet strajkowy skutecznie zapobiegała również wnoszeniu na teren zajezdni alkoholu, a kontrolą objęto wszystkich przebywających na terenie, w tym członków rad zakładowych i działaczy PZPR. W Łodzi (w odróżnieniu do Gdańska i Szczecina) nie powstał Międzyzakładowy Komitet Strajkowy, a rolę centrum strajkowego spełniało MPK, co miało wpływ na tworzenie niezależnych struktur związkowych. W ślad za MPK w kolejnych dniach do strajku przyłączyły się inne łódzkie zakłady pracy, m.in.: PKS, ZPB im. J. Marchlewskiego, ZPD „Olimpia”, ZPB im. F. Dzierżyńskiego, PTSB „Transbud” i ZPP „Zenit”.

Strajk w MPK zakończył się 31 VIII o godz. 19.00 po podpisaniu w Stoczni Gdańskiej im. Lenina porozumienia z komisją rządową. Ponieważ strajkujący dopuszczali możliwość dokonania przez władze manipulacji, za wiarygodną uznali dopiero informację przekazaną telefonicznie przez wysłannika MPK do Stoczni Gdańskiej. 1 IX po północy na ulice Łodzi wyjechały pierwsze autobusy i tramwaje. Ogółem od pierwszych dni VIII do 3 X 1980 w woj. miejskim łódzkim strajkowało 65,5 tys. osób w 67 zakładach pracy.

Sebastian Pilarski

[Łódź, Region Ziemia Łódzka](#)

[Poprzedni Strona](#)
[Następny Strona](#)

[Zgłoś błąd](#)